

CHRIS CARTER

ÄÄNI

KUOLEMALLE

Suomentanut Inka Parpola

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos
One by One

Copyright © Chris Carter, 2013

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2024

ISBN 978-951-1-47704-4

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

Yksi

Yksittäinen laukaus takaraivoon, teloitustyyliin. Monet pitivät sitä erittäin väkivaltaisena tapana kuolla. Mutta ei se ole. Ei ainakaan uhrin kannalta.

Ysimillinen luoti läpäisee kallon ja poistuu toiselta puolelta kolmessa sekunnin kymmenestuhannesosassa. Se pirstoo kalloluun ja puhkoo aivomassan niin nopeasti, ettei hermojärjestelmällä ole aikaa rekisteröidä kipua. Mikäli luodin tulokulma on oikeanlainen, se silpoo aivokuoren, pikkuaivot ja jopa talamuksen siten, että aivot lakkaavat toimimasta ja seurauksena on välitön kuolema. Jos luodin tulokulma on väärä, uhri saattaa selviytyä, mutta ei ilman laajaa aivovauriota. Sisäänmenoaukko on yleensä korkeintaan pienen viinirypäleen mittakaavaa, mutta ulostuloaukko voi olla käytetystä luodista riippuen jopa tennispallon kokoinen.

Miesuhri, jonka valokuvaa Los Angelesin poliisilaitoksen henkikirikosityksikön etsivä Robert Hunter katsoi, oli kuollut välittömästi. Luoti oli läpäissyt kallon, pirstonut pikkuaivot sekä ohimo- että otsalohkon ja aiheuttanut kuolettavan aivovaurion kolmessa sekunnin kymmenestuhannesosassa. Alle sekunnissa mies jo makasi maassa kuolleena.

Tapaus ei kuulunut Hunterille vaan perusetsivien kerroksen rikostutkija Terry Radleylle. Tutkintaan liittyvät kuvat olivat päätyneet vahingossa Hunterin työpöydälle. Kun hän laittoi valokuvan takaisin kansioon, työpöydän lankapuhelin soi.

”Etsivä Hunter, erikoismurharyhmä”, hän vastasi puolittain odottaen, että soittaja olisi tapauskansiotaan kaipaileva etsivä Radley.

Hiljaisuus.

”Haloo?”

”Onko etsivä *Robert Hunter*?” Käheä, tyyni miehen ääni.

”Kyllä, etsivä *Robert Hunter*. Miten voin auttaa?”

Hunter kuuli soittajan hengittävän ulospäin.

”Siitä me otamme selvän, etsivä.”

Hunter kurtisti kulmiaan.

”Kuuntele tarkkaan pari seuraavaa minuuttia.”

Hunter selvitti kurkkunsa. ”Anteeksi, en kuullut nimeä –”

”Turpa kiinni ja kuuntele, etsivä”, soittaja keskeytti. Hänen äänensä oli yhä tyyni. ”Tämä ei ole keskustelu.”

Hunter vaikenä. Los Angelesin poliisilaitokselle soitti päivittäin kymmeniä, joskus satoja, sekopäitä. Heidän joukossaan oli juopoja, pölyssä olevia narkomaaneja, jengiläisiä, jotka yrittivät esittää koviksia, selvänäköjoutia, kiihkoilijoita, jotka halusivat raportoida hallituksen salaliitosta tai avaruusolentojen hyökkäyksestä, jopa hourupäitä, jotka väittivät nähneensä Elviksen paikallisessa kuppilassa. Jokin soittajan äänensävyssä ja puhetyylissä kuitenkin viestitti Hunterille, ettei tätä puhelua kannattanut kuitata pilana. Hän päätti toistaiseksi myötäillä soittajaa.

Hunterin työpari, etsivä *Carlos Garcia*, istui oman työpöytänsä äärellä Hunteria vastapäätä heidän pienessä työhuoneessaan poliisin hallintorakennuksen viidennessä kerroksessa Los Angelesin keskustassa. Hän tuijotti tietokoneensa näyttöä autuaan tietämättömänä aisaparinsa keskustelusta, pitkähkö tummanruskea tukka sileälle poninhännälle sitaistuna. Hän oli työntänyt tuoliaan kauemmas pöydästä ja ristinyt kätensä rennosti niskan taakse.

Hunter napsautti sormiaan saadakseen *Garcian* huomion, osoitti puhelimen suokappaletta ja teki ympyränmuotoisen eleen etusormellaan. Se tarkoitti, että puhelu piti nauhoittaa ja jäljittää.

Garcia tarttui välittömästi puhelimeensa, naputteli sisäisen numeron, joka yhdisti hänet päämajaan, ja sai homman pyörimään alle viidessä sekunnissa. Hän antoi Hunterille merkin. Hunter puolestaan elehti, että *Garcian* oli paras kuunnella. *Garcia* liittyi linjalle.

”Oletan, että työpöydälläsi on tietokone, etsivä”, soittaja sanoi.
”Ja että tuo tietokone on yhdistetty internetiin.”

”Oletat oikein.”

Vaivaantunut hiljaisuus.

”Okei. Haluan, että kirjoitat pian antamani osoitteen osoitekenttään... Oletko valmis?”

Hunter epäröi.

”Usko pois, etsivä. Haluat nähdä tämän.”

Hunter nojautui kohti näppäimistöään ja avasi internetselaimen. Garcia teki saman.

”Okei, olen valmis”, Hunter vastasi tyyneesti.

Soittaja saneli Hunterille nettiosoitteen, joka koostui yksinomaan numeroista ja pisteistä. Kirjaimia ei ollut.

Hunter ja Garcia näpyttelivät merkkijonon osoitekenttiinsä ja painoivat enteriä. Näyttö välähteli pari kertaa nettisivun latautuessa.

Molemmat etsivät jähmettyivät paikoilleen, ja huoneeseen lankesi kammottava hiljaisuus.

Soittaja nauraa hekotti. ”Minulla lienee nyt jakamaton huomiosi.”

Kaksi

FBI:n päämaja sijaitsee Washington DC:ssä osoitteessa 935 Pennsylvania Avenue, vain parin korttelin päässä Valkoisesta talosta ja suoraan vastapäätä Yhdysvaltain oikeusministeriötä. Päämajan lisäksi FBI:llä on viisikymmentäkuusi aluetoimistoa siroteltuna eri puolille Yhdysvaltojen viittäkymmentä osavaltiota. Useimmat toimistot hallinnoivat myös joukkoa pienempiä toimistoja.

Wilshire Boulevardilla majaansa pitävä Los Angelesin toimisto on yksi suurimpia FBI:n aluetoimistoja koko Yhdysvaltain alueella. Se hallinnoi kymmentä pienempää toimistoa. Se on myös yksi harvoista, joilla on erityinen kyberrikososasto.

FBI:n kyberrikososaston tärkein tehtävä on tutkia korkean teknologian rikoksia, muun muassa kyberperustaista terrorismia, tietoturvahyökkäyksiä, verkossa tapahtuvia seksuaalirikoksia sekä suuren luokan kyberpetoksia. Viimeisten viiden vuoden aikana kyberrikollisuus on Yhdysvalloissa paisunut kymmenkertaiseksi. Yhdysvaltain hallitus ja sen verkostot joutuvat päivittäin yli miljardin eri puolilta maailmaa tulevan hyökkäyksen kohteeksi.

Vuonna 2011 Yhdysvaltain senaatin taloudesta, tieteestä ja liikenteestä vastaavalle valiokunnalle toimitettiin raportti, jonka mukaan maan sisäinen kyberrikollisuus tuotti laittomia tuloja osapuulleen kahdeksansadan miljoonan Yhdysvaltain dollarin verran, mikä teki siitä maan tuottoisimman laittoman liiketoiminnan heti huumeiden salakuljetuksen jälkeen.

Tuhannet FBI:n ”hakurobotit” haravoivat verkkoa loputtomiin etsien mitä tahansa epäilyttävää tai rikolliselta haiskahtavaa niin Yhdysvaltain rajojen sisäpuolella kuin niiden ulkopuolella. Tehtävä

on valtava, ja FBI ymmärtää, että bottien löydökset muodostavat vain vesipisaran kyberrikollisuuden valtameressä. Jokaista uhkaa kohden jää löytämättä tuhansia. Siksi tuona syksyisenä aamuna syyskuun loppupuolella yksikään FBI:n verkkoselaaja ei törmännyt nettisivuun, jota etsivät Hunter ja hänen työparinsa katsoivat tietokoneensa näytöiltä poliisin hallintorakennuksessa Los Angelesissa.

Kolme

Hunter ja Garcia tuijottivat tietokoneittensa näyttöjä yrittäen ymmärtää silmiensä edessä avautuvaa surrealistista näkyä: suuri, läpinäkyvä, kulmikas säiliö näytti lasista tehdyltä mutta saattoi yhtä hyvin olla pleksilasia tai vastaavaa materiaalia. Hunter veikkasi säiliön kylkien leveydeksi sataviisikymmentä senttimetriä ja korkeudeksi vähintään satakahdeksankymmentä senttiä. Säiliö oli avonainen – ei kantta – ja vaikutti käsintehdyltä. Se oli metallirunkoinen, ja seinät oli kiinnitetty toisiinsa paksulla, valkoisella saumausmassalla. Kapistus näytti lujitetulta suihkukopilta. Sen sisällä oli kaksi läpimitaltaan noin kahdeksan senttimetrin mittaista metalliputkea, yksi vasemmalla ja toinen oikealla puolella, jotka nousivat pohjasta ja kohosivat avonaisen yläreunan yli. Putkiin oli porattu reikiä, joista yksikään ei ollut läpimitaltaan normaalia lyijykynää suurempi. Hunteria huolestutti kaksi asiaa. Ensinnäkin se, että hän uskoi katsovansa livestriimiä. Toisekseen häntä huolestutti se, mitä hän näki säiliön keskellä kahden metalliputken välissä.

Raskaaseen metallituoliin oli sidottu valkoihoinen mies, iältään kahdenkymmenenviiden ja kolmenkymmenen välillä. Hänellä oli vaaleanruskea, lyhyeksi leikattu tukka. Yllään hänellä oli pelkät raidalliset bokserit. Mies oli tanakka, ja hänellä oli pyöreät kasvot, pulleat posket sekä tukevat käsivarret. Hän hikoili runsaasti, ja vaikka hänellä ei ollut näkyviä vammoja, hänen ilmeestään ei voinut erehtyä – hänen kasvoiltaan kuvastui puhdas kauhu. Hänen silmänsä olivat apposen ammollaan, ja hän haukkoi tiheästi henkeä suuhun tungetun kangasrätin läpi. Vatsan nopeasta kohoilusta Hunter päätteli miehen olevan lähellä hyperventiloimista. Mies värisi ja vilkuili ympärilleen levottoman ja pelokkaan hiiren lailla.

Kuva oli vihertävä, mikä viittasi siihen, että kamerassa käytettiin yökuvaustilaa ja -objektiivia. Olipa mies kuka hyvänsä, hän istui pimeässä huoneessa.

”Onko tuo totta?” Garcia kuiskutti Hunterille peittäen puhelimensa suokappaleen.

Hunter kohautti olkiaan irrottamatta katsettaan näytöstä.

Soittaja rikkoi hiljaisuuden kuin käskystä. ”Mikäli mietit, onko kyse suorasta lähetyksestä, etsivä, minäpä näytän.”

Kuva suuntautui kohti mitänsanomatonaa tiiliseinää, jolle oli kiinnitetty tuiki tavallinen, pyöreä seinäkello. Viisarit osoittivat kolmea vaille kolmea. Hunter ja Garcia vilkaisivat rannekellojaan – 14.57. Kuva siirtyi alemmas ja tarkentui seinän viereen asetettuun sanomalehteen, minkä jälkeen se zoomasi lehden etusivuun ja päivämäärään. Kyseessä oli aamun *LA Times*.

”Oletko tyytyväinen?” Soittaja naurahti.

Kuva tarkentui jälleen säiliön sisälle kahlittuun mieheen. Hänen nenästään oli alkanut valua räkää, ja poskilla virtasi kyyneliä.

”Säiliö on valmistettu luodinkestävästä panssarilasista”, soittaja ilmoitti hyttävällä äänellä. ”Ovessa on erittäin varma, ilmatiivis lukkomekanismi. Sen voi avata ainoastaan ulkopuolelta. Lyhyesti sanottuna näkemäsi mies on vangittu säiliöön. Hän ei pääse ulos.”

Näytöllä näkyvä säikähtänyt mies katsoi suoraan kameraan. Hunter painoi ripeästi print screen -näppäintä ja tallensi näyttökuvan leikepöydälle tietokoneen muistiin. Hänellä oli nyt toivottavasti tunnistamiskelpoinen kuva miehen kasvoista.

”No niin. Soitan sinulle, etsivä, koska tarvitsen apuasi.”

Näytöllä näkyvä mies alkoi läähättää raskaasti. Hänen kehonsa oli yltä päältä kauhunhiessä. Hän oli paniikkikohtauksen partaalla.

”Okei, otetaanpa rauhallisesti”, Hunter vastasi pitäen huolen, että hänen äänensä oli tyyni mutta käskävä. ”Miten voin auttaa sinua?”

Hiljaisuus.

Hunter tiesi, että soittaja oli yhä linjalla. ”Teen kaikkeni auttaaksesi. Kerro vain miten.”

”No...” soittaja vastasi. ”Voit päättää, miten hän kuolee.”

Neljä

Hunter ja Garcia vilkaisivat toisiaan levottomina. Garcia soitti välittömästi päämajaan.

”Onhan meillä tämän hyypiön sijaintitiedot?” Garcia sanoi, kun puheluun vastattiin.

”Ei vielä, etsivä”, nainen vastasi. ”Menee vielä pari minuuttia. Pitäkää hänet äänessä.”

”Hän ei halua puhua enempää.”

”Olemme melkein valmiita, mutta tarvitsemme vielä hetken aikaa.”

”Perkele!” Garcia pudisti päätään Hunterille ja viittilöi tätä pitämään soittajan linjoilla. ”Kerro heti, kun saatte jotain selville.” Hän lopetti puhelun ja siirtyi jälleen samalle linjalle Hunterin kanssa.

”Tulta vai vettä, etsivä?” soittaja sanoi.

Hunter kurtisti kulmiaan. ”Mitä?”

”Tulta vai vettä?” soittaja toisti huvittuneen oloisena. ”Lasikuution sisällä olevat putket pystyvät joko syöksemään tulta tai täyttämään kuution vedellä.”

Hunterin sydän hakkasi villisti.

”Tee valintasi, etsivä Hunter. Kumpi kuolema olisi mieluisampi, tuli vai vesi? Hukutammeko hänet vai poltammeko elävältä?” Se ei kuulostanut vitsiltä.

Garcia liikahti tuolissaan.

”Odota hetki”, Hunter sanoi yrittäen pitää äänensä vakaana. ”Sinun ei tarvitse tehdä tätä.”

”Ei tarvitsekaan, mutta haluan. Siitä tulee hauskaa, eikös vain?” Soittajan äänestä kuultava välinpitämättömyys oli hypnoottista.

”Hei, vauhtia nyt”, Garcia hätäili yhteen puristettujen hampaidensa välistä ja tuijotti pöytäpuhelintaan. Ei edelleenkään mitään päämajasta.

”Valitse, etsivä”, soittaja määräsi. ”Haluan, että *sinä* päätät, miten hän kuolee.”

Hunter pysytteli hiljaa.

”Suositteisin tekemään valinnan, etsivä. Voin nimittäin luvata, että vaihtoehto on huomattavasti karmaisevampi.”

”Tiedät, etten voi tehdä sellaista päätöstä...”

”VALITSE”, soittaja huusi linjalla.

”Hyvä on.” Hunterin ääni pysyi tyynenä. ”En valitse kumpakaan.”

”Se ei ole vaihtoehto.”

”Kyllä on. Puhutaan tästä hetki.”

Soittaja nauroi vihaisesti. ”Eipäs puhutakaan. Puhumisen aika on ohi. Nyt on valinnan aika, etsivä. Ellet *sinä* valitse... minä teen sen. Niin tai näin, mies kuolee.”

Garcian puhelimessa alkoi välähdellä punainen valo. Hän vaihtoi välittömästi puhelusta toiseen. ”Sanokaa, että saitte hänet.”

”Saimme hänet, etsivä.” Naisen ääntä väritti kiihtymys. ”Hän on...” Nainen oli hetken hiljaa. ”Mitä helvettiä?”

”Mitä?” Garcia sanoi. ”Missä hän on?”

”Mitä hittoa tämä oikein on?” Garcia kuuli naisen sanovan mutta tiesi, ettei tämä puhunut hänelle. Hän kuuli linjan toisesta päästä epäselvää mutinaa. Jokin oli vialla.

”Sano jotakin, saatana.” Garcian ääni kohosi puolisen oktaavia.

”Ei tästä mitään hyötyä ole”, nainen vastasi lopulta. ”Luumme paikantaneemme hänet Norwalkiin, mutta signaali pomp-pasi yhtäkkiä Temple Cityyn, sitten El Monteen, ja nyt puhelu näyttäisi tulevan Long Beachilta. Hän reitittää puhelun uudelleen viiden sekunnin välein. Vaikka pitäisimme hänet linjoilla tunnin ajan, emme onnistuisi paikantamaan häntä.” Hän oli hetken hiljaa. ”Signaali siirtyi juuri Hollywoodiin. Sori, etsivä. Kaveri tietää mitä tekee.”

”Jumalauta!” Garcia vaihtoi takaisin Hunterin linjalle ja pudisti päätään. ”Hän pomottelee signaalia”, hän kuiskutti. ”Emme pysty paikantamaan häntä.”

Hunter puristi silmänsä kiinni. ”Miksi sinä teet tämän?” hän kysyi soittajalta.

”Koska haluan”, soittaja vastasi oitis. ”Sinulla on kolme sekuntia aikaa tehdä valintasi, etsivä Hunter. Tulta vai vettä? Heitä lanttia, jos siltä tuntuu. Kysy pariltasi. Tiedän, että hän kuuntelee.”

Garcia ei sanonut mitään.

”Odota”, Hunter sanoi. ”Miten voin tehdä valinnan, jos en edes tiedä, kuka hän on tai miksi olet sulkenut hänet tuohon tankkiin? Puhu minulle. Kerro, mistä tässä on kyse.”

Soittaja nauroi jälleen. ”Se sinun täytyy ratkaista ihan itse, etsivä. Kaksi sekuntia.”

”Älä tee tätä. Voimme auttaa toisiamme.”

Garcia oli siirtänyt katseensa näytöstä ja tuijotti nyt työpariaan.

”Ole kiltti ja puhu minulle”, Hunter sanoi jälleen. ”Me selvitämme tämän. Voimme keksiä toisenlaisen ratkaisun, olipa tässä kyse mistä hyvänsä.”

Garcia pidätteli hengitystään.

”Ratkaisu on joko tuli tai vesi, etsivä. Ja nyt aika on lopussa. Kumpi otetaan?”

”Kuuntele. On pakko olla toinen keino, jolla...”

KOP KOP KOP

Ääni räjähti Hunterin ja Garcian puhelimista niin lujana, että heidän päänsä nytkähtivät taaksepäin aivan kuin joku olisi läimäyttänyt heitä kasvoille. Kuulosti siltä kuin soittaja olisi pamauttanut kuulokkeensa kolmesti puupintaa vasten saadakseen heidän huomionsa.

”Et tunnu kuuntelevan minua, etsivä Hunter. Puhumiset on puhuttu. Haluan kuulla sinulta enää vain *tulen* tai *veden*. En muuta.”

Hunter ei sanonut mitään.

”Omapahan on asiasi. Ellet halua valita, minä valitsen. Ja minä valitsen tu—”

”Vesi”, Hunter sanoi määrätietoisesti. ”Valitsen veden.”

Soittaja oli hetken hiljaa ja naurahti sitten huvittuneena. ”Arvaa mitä, etsivä? Tiesin, että valitsisit veden.”

Hunter pysytteli vaiti.

”Se oli oikeastaan päivänselvää. Kun mietit vaihtoehtojasi, hukkumiskuolema tuntui vähemmän kamalalta, humanimmalta, vähemmän tuskalliselta ja nopeammalta kuin elävältä palaminen, eikö vain? Mutta oletko koskaan nähnyt kenenkään hukkuvan, etsivä?”

Hiljaisuus.

”Oletko koskaan nähnyt epätoivoa ihmisen silmissä, kun hän pidättelee henkeään tietäen, että kuolema ympäröi häntä kaikkialta ja saavuttaa häntä nopeasti?”

Hunter haroi lyhyttä tukkaansa.

”Oletko koskaan nähnyt, miten hukkuva vilkuilee kuumeisesti ympärilleen, hämmentyneenä, yrittäen etsiä ihmettä, jota ei tule?”

Yhä hiljaisuus.

”Oletko koskaan nähnyt, miten ruumis kouristelee kuin sähkötuolissa, kun uhri vihdoon luopuu toivosta ja vetää sisuksiinsa ensimmäisen suullisen vettä? Miten hänen silmänsä melkein pulistuvat kallosta, kun vesi virtaa keuhkoihin ja hän alkaa hitaasti tukehtua?” Soittaja huokaisi harkitusti ja syvään. ”Tiesitkö, että hukkuvan on mahdotonta pitää silmiään kiinni? Se on automaattinen, motorinen reaktio, kun aivot kärsivät hapenpuutteesta.”

Garcian katse palasi näytölle.

Soittaja naurahti vielä kerran. Tällä kertaa rentoutuneesti kikat-
taen. ”Jatka katsomista, etsivä. Tämä show muuttuu pian rutkasti paremmaksi.”

Linja mykistyi.

Viisi

Molemmista putkista alkoi yhtäkkiä suihkuta vettä lasikuutioon uskomatonta vauhtia. Se löi tuoliin sidotun miehen täysin ällikällä, ja kauhu sai hänen ruumiinsa nytkähtelemään väkivaltaisesti. Hänen silmänsä laajenivat puhtaasta epätoivosta, kun hän tajusi, mitä tapahtui. Suukapulasta huolimatta hän alkoi kirkua hädisään, mutta näytön toisella puolella Hunter ja Garcia eivät kuulleet pihaustakaan.

”Hyvä Jumala”, Garcia sanoi ja kohotti nyrkin suulleen. ”Soittaja ei puhunut paskaa. Hän aikoo tehdä sen. Hän hukuttaa tuon jätkän, jumalauta.”

Mies potki ja kiemurteli raivokkaasti kuutiossa, mutta kahleet eivät antaneet tuumaakaan periksi. Hän ei päässyt vapaaksi, yrittäpä hän mitä hyvänsä. Tuoli oli pultattu kiinni lattiaan.

”Tämä on mielipuolista”, Garcia sanoi.

Hunter ei sanonut sanaakaan vaan tuijotti silmää räpäyttämättä tietokoneensa näyttöä. Hän tiesi, etteivät he voineet työhuoneelta käsin tehdä yhtään mitään – paitsi ehkä kerätä todisteita. ”Voimmeko nauhoittaa tämän jollain tavalla?” hän kysyi.

Garcia kohautti olkiaan. ”En tiedä. En usko.”

Hunter tarttui jälleen puhelimeensa ja soitti LAPD:n vaihteseen.

”Yhdistä minut tietokonerikososaston pomolle *nyt heti*. Tämä on hätätapaus.”

Hän kuuli soittoäänän kahden sekunnin kuluttua. Neljän sekunnin kuluttua puheluun vastasi tuttu baritoni.

”Dennis Baxter, LAPD:n tietokonerikososasto.”

”Dennis, täällä etsivä Hunter erikoismurharyhmästä.”

”Hei, Robert, miten voin auttaa?”

”Kerro, miten voin nauhoittaa suoran webbikameralähetyksen, jota katson paraikaa tietokoneeltani.”

Baxter naurahti. ”Vau, onko se tyyppi niin kuuma?”

”Onko se mahdollista vai ei, Dennis?”

Hunterin äänensävy sai leikkisyyden kaikkoamaan Baxterin äänestä.

”Ei, ellei koneellesi ole asennettu näytöntallennusohjelmaa”, hän vastasi.

”Onko siihen?”

”Jos kyseessä on poliisilaitoksen työkone, niin ei oletusarvoisesti. Voit panna pyynnön tulemaan, ja IT-osastolta tullaan asentamaan se päivän parin sisällä.”

”Ei auta. Minun on tallennettava se, mitä näytölläni näkyy juuri nyt.”

Sadasosasekunnin hiljaisuus.

”No, minä voin tehdä sen täältä käsin”, Baxter sanoi. ”Jos katsot jotain suoraa lähetystä, kerro osoite. Voin kirjautua samalla sivulle ja tallentaa sen sinua varten. Miltä kuulostaa?”

”Riittävän hyvältä. Kokeillaan sitä.” Hunter kertoi Baxterille soittajan pari minuuttia aiemmin antaman numerosarjan.

”IP-osoite?” Baxter kysyi.

”Juuri niin. Eikö niitä pysty jäljittämään?” Hunter kysyi.

”Kyllä. Se on itse asiassa niiden pääasiallinen tarkoitus. Ne toimivat ikään kuin rekisterikilpinä kaikille verkkoon kytketyille tietokoneille. Pystyn sen avulla toimittamaan sinulle striimaavan tietokoneen täsmällisen sijainnin.”

Hunter kurtisti kulmiaan. Olisiko soittaja todella tehnyt noin alkeellisen virheen?

”Haluatko, että aloitan jäljittämisen?” Baxter kysyi.

”Haluan.”

”Mainiota. Palaan asiaan heti, kun olen löytänyt jotain.” Baxter lopetti puhelun.

Vesi ulottui jo miehen vyötärölle. Tuota tahtia mies olisi täysin veden peitossa puolentoista, kenties kahden minuutin kuluttua.

”Päämajastako sanottiin, ettei puhelua voinut millään jäljittää?” Hunter kysyi Garciaalta.

”Juuri niin. Soittaja pomottelee sitä joka puolelle.”

Vesi ylsi miehen vatsaan. Hän yritti yhä rimpuilla vapaaksi mutta alkoi pikkuhiljaa menettää voimiaan. Hän vapisi entistäkin pahemmin. Hunter veikkasi, että se johtui hallitsemattoman pelon ja veden lämpötilan yhteisvaikutuksesta.

Hunter ja Garcia eivät tienneet mitä sanoa, joten heidän välilleen lankesi aavemainen hiljaisuus. Tietokoneitten näytöillä vesi kohosi sentti kerrallaan miehen ympärillä.

Hunterin puhelin soi uudestaan.

”Robert, onko tämä jokin lavastettu juttu?” Dennis Baxter kysyi.

”Juuri nyt minulla ei ole pienintäkään syytä epäillä sen aitoutta. Tallennatko sitä?”

”Kyllä tallennan.”

”Oletko onnistunut jäljittämään IP-osoitetta?”

”En vielä. Voi mennä pari minuuttia.”

”Soita, jos saat jotain selville.”

”Varmasti.”

Vesi ylsi miehen rintaan, ja kamera zoomasi hitaasti hänen kasvoihinsa. Hän nyyhkytti. Toivo oli kadonnut hänen silmistään. Hän alkoi luovuttaa.

”En pysty katsomaan”, Garcia sanoi. Hän nousi työpöytänsä äärestä ja ryhtyi marssimaan edestakaisin huoneessa.

Vesi ylsi miehen olkapäille. Minuutin sisällä se olisi kohonnut hänen nenänsä yli, ja kuolema saapuisi seuraavan hengenvedon myötä. Mies sulki silmänsä ja odotti. Hän ei yrittänyt enää vapautua kahleistaan.

Vesi ylsi leuan alle, ja sitten, ilman mitään varoitusta, sen tulo lakkasi. Putkista ei suihkunnut enää pisaraakaan vettä.

”Mitä helvettiä?” Hunter ja Garcia tuijottivat toisiaan hetken ja kääntyivät sitten taas tietokoneitaan kohti. Molempien kasvoilta paistoi hämmästys.

”Se oli saatana huijausta”, Garcia sanoi ja lähestyi Hunteria. Hermostunut hymy huulillaan. ”Joku sekopää pelleilee kanssamme.”

Hunter ei ollut niinkään varma.

Juuri sillä hetkellä Hunterin pöytäpuhelin soi jälleen.

Kuusi

Puhelimen pirinä leikkasi hiljaisuuden kuin yötaivaalla jyrähtävä ukkonen.

”Olet varsin ovela, etsivä Hunter”, soittaja sanoi.

Hunter viittoi nopeasti Garcialle, ja parin sekunnin kuluttua puhelu alkoi jälleen tallentua.

”Melkein narutit minua”, soittaja jatkoi. ”Huolesi uhrista oli varsin liikuttavaa. Kun tajusit, ettet pystyisi mitenkään pelastamaan häntä, valitsit antamistani vaihtoehtoista sen, joka oli mielestäsi vähemmän sadistinen, vähemmän tuskallinen ja nopeampi. Mutta siinä oli vain puolet tarinasta, eikös vain?”

Garcia näytti hämmentyneeltä.

Hunter ei sanonut mitään.

”Keksin todellisen syyn valintasi takana, etsivä.”

Ei vastausta.

”Tajusit, että olin aikeissa valita tulen, ja keskeytit minut nopeasti ja valitsit veden.” Itsevarma naurahdus. ”Vesi olisi antanut sinulle toivoa, eikö vain?”

”Toivoa?” Garcia muodosti sanan suullaan ja kurtisti kulmiaan Hunterille.

”Toivoa, että jos ja kun löydätte ruumiin –” soittaja puhui höpsöllä äänellä ”– *huippumoderni, korkean teknologian rikostekninen laboratorionne* saattaisi ehkä löytää jotain. Ehkäpä jotain uhrin ihosta tai hiuksista, tai jäänteitä kynsien alta tai suusta. Kuka tietää, mitä mikroskooppisia vihjeitä olisin kenties jättänyt jälkeeni, vai kuinka, etsivä Hunter? Tuli olisi tuhonnut sen kaiken. Tuli olisi hiillyttänyt uhrin ruumiin ja kaiken muun sen mukana. Ei vihjeitä,

sen enempää mikroskooppisia kuin muitakaan.”

Garcia ei ollut tullut ajatelleeksi tuota.

”Mutta jos uhri hukkuu, ruumis jää koskemattomaksi.” Soittaja jatkoi: ”Kun kuolinsyy on hukkuminen... iho, hiukset, kynnet... mikään ei tuhoudu. Kaikki on valmiina analysoitavaksi.” Soittaja pysähtyi vetämään henkeä. ”Miljoona eri juttua, jotka voivat kertoa jotakin. Jopa keuhkoihin päätynyt vesi voisi tarjota teille jonkinlaisen vihjeen. Siksihän sinä veden valitsitkin, eikö vain, etsivä? Ellet voi pelastaa häntä, valitse seuraavaksi paras vaihtoehto.” Soittaja naurahti eloisasti. ”Ajattelet aina kuin rikostutkija. Äh, et ole lainkaan hauska.”

Hunter pudisti päätään. ”Osuit oikeaan ensimmäisellä arvauksella. Olin huolissani uhrin kärsimyksestä.”

”Tietenkin olit. Mutta... ihan siltä varalta, että olisin oikeassa – arvaa mitä? Olin valmistautunut siihen etukäteen.”

Näytöllä näkyvä mies oli avannut silmänsä. Hän tärisi edelleen. Pimeydestä huolimatta hän katseli ympärilleen odottaen... kuunnellen.

Ei mitään. Ei ääntäkään. Vedentulo oli lakannut.

Suukapulan takana miehen huulet kohosivat ujoon hymyn. Hänen silmiinsä palasi toivonpilkahdus, ikään kuin kaikki olisi ollut vain pahaä unta... sairas vitsi. Hän nielaisi painavasti, sulki silmänsä ja kallisti päätään taaksepäin kuin kiittäen Jumalaa. Kyyneleet työntyivät suljettujen silmäluomien takaa ja ryöppysivät pitkien poskia.

”Jatka katsomista, etsivä.” Soittajan äänestä huokui ylpeys. ”Saat nimittäin pian nähdä Cirque du Soleilin tasoista viihdettä.” Hän katkaisi puhelun.

Näytöllä vedenpinta alkoi laskea.

”Hän valuttaa säiliön tyhjäksi”, Garcia sanoi.

Hunter nyökkäsi.

Säiliö tyhjentyi nopeasti. Parissa sekunnissa vedenpinta oli laskeutunut miehen rinnan tasolle.

Sitten lasku tyssähti.

”Mitä helvettiä tämä oikein on?” Garcia kysyi ja kohotti kämmeniään.

Hunter pudisti päätään. Hän tuijotti edelleen herkeämättä näyttöä.

Kamera zoomasi aavistuksen ulos, ja yhtäkkiä pinnan alle jääneet putkenosat heräsivät uudestaan henkiin. Pinnanalaiset suihkut saivat veden väreilemään kuin poreammeessa syösteessään lisää nestettä kuutioon. Tällä kertaa jokin oli kuitenkin toisin. Kun väritön neste suihkusi putkista ja sekoittui veteen, vaikutus oli omituinen. Oli kuin uusi neste olisi ollut sakeampaa kuin kuutiossa jo oleva vesi.

Hunter nojautui eteenpäin ja työnsi naamansa lähemmäs monitoria.

”Tuo ei ole vettä”, hän sanoi.

”Mitä?” Garcia kysyi aivan Hunterin takaa. ”Mitä tarkoitat?”

”Erilainen tiheys”, Hunter vastasi ja osoitti näyttöä. ”Tällä kertaa hän ei pumpppaa säiliöön vettä.”

”Mitä helvettiä hän sinne sitten pumpppaa?”

Juuri sillä hetkellä kuvan oikeassa yläkulmassa alkoi välähdellä jotakin. Neljä kirjainta sulkeissa. Ensimmäinen, kolmas ja neljäs olivat isoja kirjaimia.

(NaOH)

”Onko tuo kemiallinen kaava?” Garcia osoitti näyttöä.

”On”, Hunter henkäisi.

”Mitä se tarkoittaa?” Garcia ryntäsi oman tietokoneensa luo ja avasi uuden välilehden.

”Ei kannata etsiä, Carlos”, Hunter totesi synkkänä. ”Tuo on natriumhydroksidin kemiallinen kaava... eli kansankielellä lipeän.”

Seitsemän

Garcian kurkkua kuristi. Vuosia sitten, kun hän oli ollut vielä tavalinen LAPD:n virkapukuinen konstaapeli, hänelle oli osunut perheväkivaltakeikka, jossa mustasukkainen poikaystävä oli viskannut puolikkaan tuopillisen lipeää tyttöystävänsä kasvoille. Poikaystävä pakeni paikalta, mutta hänet pidätettiin viiden päivän päästä. Garcia muisti edelleen, miten oli auttanut ensihoitajia kiinnittämään tyttöystävän paareihin. Naisen kasvot olivat pelkkää raakaa lihaa ja palanutta ihoa. Huulet näyttivät sulaneen hampaisiin. Oikea korva ja nenä olivat hajonneet kokonaan, ja liuos oli polttanut reikiä toiseen silmämunaan.

Garcia katsoi Hunteria tietokoneeltaan. ”Eikä. Oletko varma?”
Hunter nyökkäsi. ”Aivan varma.”

”Paskiainen.”

Hunterin puhelin soi jälleen. Dennis Baxter tietokonerikososastolta.

”Etsivä”, hän sanoi levottomana. ”NaOH on lipeää. Natriumhydroksidia.”

”Tiedän.”

”Ei saatana. Se on todella syövyttävää tavaraa. Monta kertaa pahempaa kuin happo. Jos sitä dumpppaa noin suureen vesimäärään, liuksesta tulee ylilaimennettua eikä kovin vahvaa, mutta pian...” Hän vaikenä.

”Kuutio muuttuu lipeäkylvyksi”, Hunter viimeisteli lauseen, jota Baxter ei ollut kyennyt saattamaan loppuun.

”Aivan. Ja tiedätkö, mitä silloin tapahtuu?”

”Tiedän.”

”Jumalauta, Robert. Mitä tämä oikein on?”

”En ole varma. Onnistuitko jäljittämään IP-osoitteen?”

”Kyllä. Lähetys tulee Taiwanista.”

”Mitä?”

”Niinpä. Tämä tekijä on... hyvä. Näyttäisi siltä, että lähetys tulee taiwanilaisesta palvelimesta. Tuskin se sieltä oikeasti tulee, mutta vaikea sanoa, mistä se on lähtöisin. Pähkinänkuoressa: emme pysty jäljittämään sitä.”

Hunter laski luurin. ”Emme pääse häneen käsiksi nettilähetysten kääntä kautta”, hän totesi Garcialle.

”Vittu. Tämä on ihan sairasta, saatana.”

Näytöllä näkyvä mies alkoi jälleen täristä. Tällä kertaa se ei johtunut pelosta eikä kylmästäkään. Hän tärisi sietämättömästä kivusta. Liuos oli muuttunut vahvemmaksi ja alkanut syövyttää hänen ihoaan. Hän avasi suunsa tuskaiseen karjaisuun, jota sen enempää Hunter kuin Garcikaakaan ei kuullut. Molemmat etsivät olivat salaa tyytyväisiä siitä.

Mitä enemmän lipeää lisättiin veteen, sitä sameammaksi ja maittomaisemmaksi se muuttui.

Mies sulki silmänsä ja alkoi ravistella rajusti päätään puolelta toiselle kuin kohtauksen kourissa. Lipeä oli alkanut raapia hänen ihoaan irti kuin sähköinen hiekkapaperi. Meni vain muutama sekunti, kun ensimmäiset nahanpalaset jo kuoriutuivat hänen keholtaan.

Hunter hieroi molemmin käsin kasvojaan. Hän ei ollut koskaan tuntenut oloaan yhtä avuttomaksi.

Kun säiliön pinnalla kellui enemmän ihonriekaleita, vesi alkoi muuttaa väriä. Siitä oli tulossa vaaleanpunaista. Miehen koko keho vuosi verta.

Kamera tarkensi nesteen pintaan.

”Mikä tuossa kelluu?” Garcia kysyi ja irvisti.

Hunter nipisti alahuultaan. ”Sormenkynsi. Hänen ruumiinsa liukenee.”

Kamera tarkensi toiseen kynteen, sitten taas toiseen. Neste oli liuottanut miehen kynsinauhut ja suurimman osan sormien ja varpaiden kynnenalusista.

Vesi muuttui aina vain verisemmäksi. He eivät enää nähneet sen läpi. Miehen kasvot olivat kuitenkin yhä vesirajan yllä.

Uhri oli menettänyt kehonsa hallinnan. Hän tärisi nyt kauttaaltaan silkan tuskan ohjaamana. Silmämunat olivat muljahtaneet taaksepäin. Suu oli vääristynyt tuskaisaan irvistykseen. Hampaat jauhoivat armottomasti toisiaan vasten, ja verta vuosi nyt ikenistä, nenästä ja korvistakin.

Vesi alkoi kiehua.

Mies kouristeli viimeisen kerran. Hänen rintakehänsä nytkähti eteenpäin niin rajusti, että näytti kuin jokin sen sisällä olisi yrittänyt räjähtää ulos hänen ruumiistaan. Leuka valahti rintaa vasten, ja kasvot peittyivät verisen veden ja natriumhydroksidin sekoitukseen.

Hän ei enää liikkunut.

Kamera zoomasi kauemmas ja näytti nyt lasikuution kokonaisuudessaan.

Hunter ja Garcia eivät löytäneet sanoja. He eivät kuitenkaan voineet kääntää katseitaan.

Parin sekunnin kuluttua heidän näytöilleen välähti viesti.

TOIVOTTAVASTI NAUTITTE ESITYKSESTÄ.

Kahdeksan

LAPD:n ryöstö- ja henkirikosyksikön johtaja, Barbara Blake, ei häkeltynyt helposti. Pitkä ura poliisivoimissa takasi, ettei juuri mikään pystynyt järkyttämään häntä. Tänä aamuna hän kuitenkin istui epäuskoisen näköisenä ja absoluuttisen hiljaisuuden vallassa toimistossaan poliisin hallintorakennuksen viidennessä kerroksessa. Huone oli varsin tilava. Etelänpuoleinen seinä oli kovakantisilla kirjoilla täytettyjen hyllyjen peitossa. Pohjoisseinällä oli kehystettyjä valokuvia, kunniamainintoja ja palkintoja. Itäinen seinä puolestaan oli yhtä suurta katosta lattiaan ulottuvaa maisemaiikkunaa, josta avautui näköala South Main Streetille. Aivan työpöydän edessä oli kaksi mukavan näköistä nahkanojatuolia, mutta yksikään vieraista ei ollut halunnut istuutua.

Hunter, Garcia ja Dennis Baxter seisoivat kaikki ylikomisario Blaken työpöydän takana ja tuijottivat tietokonemonitoria, jolla näkyi Baxterin vain muutama minuutti sitten internetistä tallentamaa materiaalia. Päämaja oli jo lähettänyt Hunterille kopion hänen ja salaperäisen soittajan käymästä puhelusta.

Ylikomisario Blake kuunteli nauhoituksen ja katsoi koko tallenteen sanaakaan sanomatta. Sen jälkeen hän katsoi Hunteria ja Garciaa kasvot kalpeampina kuin vielä hetki sitten.

”Oliko tämä todellakin aito lähetys?”

Hänen katseensa hypähti Baxteriin, jonka isossa ruhossa ei ollut lihaksen lihasta. Baxter oli nelissäkymmenissä, hänellä oli vaalea, kihara tukka, kaksoisleuan raskauttama pullea naama sekä persikkänyhtää muistuttavat ohuet viikset.

”Tarkoitan”, Blake jatkoi, ”että nykyään saa tietokoneella minkä tahansa näyttämään todelliselta. Voimmeko olla varmoja siitä, ettei

tässä hirvityksessä ole kyse pelkästään taidokkaasta kuvamanipu-laatiosta?”

Baxter kohautti harteitaan.

”Sinä olet tietokonerikosyksikön pomo.” Ylikomisarion ääni muuttui tylyksi. ”Antaa kuulua.”

Baxter kallisti päätään sivulle. ”Minä vain tallensin tuon hetki sitten, kun sain soiton etsivä Hunterilta. En ole ehtinyt analysoida sitä, mutta mututuntumalta sanoisin, että aidolta näyttää.”

Ylikomisario juoksutti sormiaan pitkissä, korpinmustissa hiuk-sissaan ja käänsi vasta sitten katseensa takaisin Hunteriin ja Gar-ciaan.

”Se oli liian monimutkaista ja röyhkeää ollakseen huijausta”, Hunter sanoi. ”Päämaja ei pystynyt jäljittämään puhelua. Soittaja pompotteli sitä ympäri kaupunkia viiden sekunnin välein.” Hän osoitti Baxteria. ”Denniksen mukaan striimi tuli Taiwanista.”

”Mitä?” Ylikomisario Blake kääntyi jälleen Baxterin puoleen.

”Totta se on. Meillä on tiedossamme IP-osoite, joka on täysin yksiselitteinen. Jokaisella internetiin kytketyllä laitteella on oma uniikki osoitteensa. Tämä nimenomainen osoite kuului erälle pal-velimelle Taiwanissa.”

”Miten se on muka mahdollista?”

”Miksipä ei? Internet ei tunne kansallisia rajoja. Jos haluaa tar-jota jotain palvelua Yhdysvalloissa, ei ole mikään pakko sijoittaa palvelimia samaan maahan. Palvelun voi aivan yhtä hyvin sijoittaa Venäjälle, Vietnamiin, Taiwaniin tai vaikka Afganistaniin. Ei sillä ole mitään väliä.”

Ylikomisario Blake mietti sekunnin. ”Maallamme ei ole mitään virallista suhdetta Taiwanin kanssa”, hän sanoi. ”Emme voi pyy-tää heidän viranomaisiltaan apua. Edes teleoperaattoreilta on turha kysyä yhtään mitään.”

”Juuri näin. Hän on saattanut myös kaapata IP-osoitteen”, Bax-ter lisäsi. ”Vähän sama kuin kähveltäisi vieraan auton rekisterikilvet ja laittaisi ne omaan autoonsa, jotta ei jäisi kiinni.”

”Voiko IP-osoitteen todella kaapata?” ylikomisario Blake kysyi.